

Arrest

nr. 279 527 van 26 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDEWALLE
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaan afkomstig uit Caracas. U bent sinds september 2015 gehuwd met (...). U hebt samen twee minderjarige kinderen: (...) en (...). U hebt een diploma inzake boekhouding behaald. Van 2000 tot 2009 werkte u een fabriek die autoonderdelen verkocht. Van 2009 tot 2011 werkte u in een soortgelijk bedrijf. Van 2011 tot april à mei 2013 werkte u als zelfstandig taxichauffeur. Van februari 2014 tot juni 2018 werkte u als loon-analist bij de militaire universiteit van het

ministerie van defensie 'la universad militar bolivariana'. Van 2000 à 2001 tot 2016 nam u deel aan een 25-tal protesten die gericht waren tegen het Venezolaanse regime.

Op 23 februari 2013 was u in Caracas aan het werk als zelfstandig taxichauffeur. U pikte die dag twee klanten op die achteraf criminelen bleken te zijn. Zij hielden u onder schot en reden met u rond. U mocht niets zeggen en diende stil en gebukt op de achterbank te zitten. Ze vroegen u of u een wapen had, wat u ontkende. Ze vroegen u ook de documenten van de auto. U wou deze geven door deze uit uw portefeuille te halen. De criminelen dachten echter dat u een wapen zou boven halen en sloegen u. De twee criminelen bespraken dan wat ze met u gingen doen. Uiteindelijk besloten ze u vrij te laten. Ze stalen wel uw auto, smartphone, geld en de verkeersdocumenten van de auto. U diende diezelfde dag bij de CICPC (Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas, de nationale politie-eenheden) in Quinta Chrispo, Caracas klacht in tegen deze diefstal en ontvoering. Diezelfde avond liet de CICPC weten dat uw auto gevonden was. Toen u naar uw auto ging kijken, werd u afgeperst door de agenten van de CICPC. U moest 20.000 bolivar betalen opdat uw auto geen schade zou oplopen zolang hij daar nog moest staan. U betaalde dit bedrag.

Op 17 januari 2016 kwam u samen met uw echtgenote en uw kinderen met de auto toe aan uw woning. Er kwam een auto achter jullie aangereden en die parkeerde zich achter jullie. Er kwamen twee criminelen uit de wagen die jullie bedreigden met een wapen. Jullie moesten uitstappen en mochten de kinderen uit de auto halen. U en uw echtgenote werden daarbij wel geslagen. De criminelen vertrokken vervolgens met jullie wagen. U ging diezelfde dag nog klacht neerleggen bij de CICPC. Na vier of vijf dagen contacteerde de CICPC u met de melding dat de auto gevonden was. U ging samen met hen de auto bekijken. Er werd u gezegd dat de auto eerst moest meegenomen worden voor onderzoek. U herinnerde zich echter de feiten van 2013 en vroeg de agenten of er niets kon geregeld worden. U sprak met de agenten af dat u voor 300 dollar de auto meteen mocht meenemen. U mocht deze bij u thuis parkeren tot dat het openbaar ministerie zei dat u de auto mocht gebruiken.

Uw naam staat geregistreerd op de 'lista tascon', een lijst van personen die een handtekening hadden gezet om aan te tonen dat ze tegen het regime van Chavez waren. U werd door uw werkgever op de militaire universiteit in 2017 onder druk gezet om uw handtekening van deze lijst te verwijderen. Om uw job te behouden diende u daarom klacht in bij de CNE, de nationale verkiezingsraad en bij het openbaar ministerie om uw naam van de tasconlijst te laten verwijderen.

In oktober 2017 werd uw broer met een mes in zijn rug gestoken. U vermoedt dat dit gebeurde omdat hij deelnam aan betogingen die gericht waren tegen het Venezolaanse regime.

In november 2017 werd u voor uw woning aangesproken door enkele colectivo's. Zij vroegen u om geld te betalen opdat de veiligheid van u en uw familie gegarandeerd zou worden. U diende elke maand 5 miljoen bolivares te betalen. U betaalde afpersingsgeld vanaf december 2017 tot juni 2018. In april 2018 werd u door deze colectivo's meegedeeld dat het bedrag verdubbeld werd tot 10 miljoen bolivares. In mei en juni 2018 betaalde u dit dubbele bedrag. U overlegde met uw echtgenote en besloot dat de situatie niet langer houdbaar was. U besloot daarom om het land te verlaten. Op 29 juni 2018 verliet u Venezuela. U trok naar Peru, waar u twee maanden verbleef. Intussen was uw echtgenote samen de kinderen verhuisd naar haar zus, op een andere plek in Caracas. Na twee maanden in Peru verbleven te hebben, trok u naar Argentinië, waar u vijf maanden verbleef. Van Argentinië trok u naar Chili, waar u negen maanden verbleef. Op 31 december 2018 of 1 januari 2019 werd er ingebroken in uw verlaten appartement in Venezuela. Het appartement werd beschadigd en er werden elektronische toestellen en juwelen gestolen. Voor deze feiten ging uw echtgenote op 3 januari 2019 een klacht indienen bij de CICPC. In september 2019 was uw echtgenote met de wagen op weg naar haar werk toen ze achtervolgd werd door een onbekende auto. Na enkele minuten kon ze haar achtervolgers afschudden door een militaire basis binnen te rijden. U en uw echtgenote besloten dat de situatie niet langer houdbaar was en dat jullie samen naar een ander land dienden te gaan om er asiel aan te vragen. Omdat uw paspoort ondertussen vervallen was en u dit enkel kon hernieuwen in Venezuela, keerde u op 7 november 2019 terug naar Venezuela. Op 1 december 2019 verliet u Venezuela opnieuw, deze keer samen met uw echtgenote en uw minderjarige kinderen. Jullie reisden met het vliegtuig naar België, waar jullie op 2 december 2019 aankwamen. U diende, samen met uw echtgenote en uw kinderen, een verzoek om internationale bescherming in op 6 december 2019. U vreest dat u en uw gezin vermoord zullen worden.

Na uw aankomst in België ontstonden er relatieproblemen tussen u en uw echtgenote. Sinds 11 december 2020 wonen jullie niet meer samen. U hebt een relatie met iemand anders gestart. U bent officieel wel nog steeds gehuwd met uw echtgenote.

U bent in het bezit van uw originele identiteitskaart geldig van 17 augustus 2016 tot en met augustus 2026 en van uw origineel paspoort geldig van 27 mei 2014 tot en met 26 mei 2019. De geldigheidsdatum van dit paspoort werd verlengd van 23 oktober 2019 tot en met 23 oktober 2021.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verder de volgende documenten voor: een kopie van uw huwelijksakte, de originele identiteitskaarten van uw zoon en dochter, de originele paspoorten van uw zoon en dochter, de drie klachten die u en uw echtgenote in februari 2013, januari 2016 en januari 2019 bij de CICPC indienden, een attest over uw werkzaamheid bij de militaire universiteit 'la universad militar bolivariana', de klachten die u bij de CNE en bij het openbaar ministerie indiende om uw naam van de lista tascon te verwijderen en enkele diploma's en schoolresultaten van u.

Na uw persoonlijk onderhoud maakte u middels uw advocaat enkele verduidelijkingen aangaande uw verklaringen over.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U verklaarde dat u en uw echtgenote uit elkaar zijn en dat jullie niet goed meer overeen komen waardoor u de splitsing van uw dossier vroeg. Het Commissariaat-generaal gaf gevolg aan dit verzoek en splitste uw dossier. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De feiten die plaatsvonden voor uw eerste vertrek uit Venezuela (i.e. de twee overvallen in februari 2013 en januari 2016 en de afpersing die plaatsvond van december 2017 tot juni 2018 (CGVS, p. 9-12)) kunnen bezwaarlijk aanleiding aangeven tot het toekennen van internationale bescherming aangezien u zelf aangeeft dat deze niet de redenen betroffen om in het buitenland een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Tot de achtervolging van uw echtgenote had u niet de intentie om ergens asiel te vragen (CGVS, p. 21-22). Bovendien keerde u – nadat u Venezuela op 29 juni 2018 een eerste keer had verlaten – terug naar Venezuela in november 2019, dit louter om uw paspoort te verlengen om alzo de doorsteek te kunnen maken naar België (CGVS, p. 4-5, 7-8 en 21).

Wat betreft de twee overvallen die plaatsvonden in februari 2013 en januari 2016 moet trouwens opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat deze overvallen meer betreffen dan louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) feiten die enig verband zouden hebben met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Gevraagd of er een bepaalde reden is waarom jullie toen het slachtoffer werden, kan u geen reden noemen (CGVS p. 15 en p. 16). Noch toont u aan dat u hierdoor in de toekomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou hebben. Jullie kenden de belagers/overvallers van 2013 en 2016 niet en vernamen na deze confrontaties niets meer van jullie respectievelijke belagers (CGVS p. 14-17). Dat u na de feiten uit 2013 en 2016 tweemaal smeergeld diende te betalen aan de Venezolaanse politiediensten is onvoldoende zwaarwichtig om te gewagen van een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade (CGVS, p. 10-11).

Dat ook de afpersing die plaatsvond van december 2017 tot juni 2018 geen aanleiding geeft tot internationale bescherming blijkt eens temeer uit het feit dat noch u, noch uw echtgenote na juni 2018 ooit nog iets vernomen hebben van deze colectivo's, ook niet wanneer u in november 2019 naar Venezuela terugkeerde (CGVS, p. 19, 21). Daarnaast kon uw echtgenote zonder problemen op een andere plek in Caracas verblijven en haar job blijven uitvoeren (CGVS, p. 20, p. 25). Verder dient aangestipt te worden dat u uw afpersers nooit ergens anders bent tegengekomen dan vlakbij aan het appartement waar u en uw gezin destijds verbleven (CGVS, p. 4 en 19). Waar u aangeeft dat de aanval op uw broer mogelijks verbonden is aan het feit dat u afgeperst werd, dient opgemerkt te worden dat u dit niet zeker weet en dat u dit louter als een mogelijkheid beschouwt (CGVS, p. 7 en 23). De aanval op uw broer volstaat trouwens

evenmin om in uw hoofde te gewagen van een nood aan internationale bescherming. Uw broer vermoedt dat de aanval van oktober 2017 te wijten is aan zijn toenmalige activiteiten bij de partij Primero Justicia. Concrete elementen om dit te ondersteunen brengt u niet aan. Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw broer zijn activiteiten staakte en ondertussen nog steeds in Venezuela woont (CGVS, p. 3 en p. 7).

Dat u verder aanhaalt dat er op 31 december 2018 of 1 januari 2019 een inbraak plaatsvond in uw appartement (waar op dat moment niemand meer resideerde), betekent evenmin dat u en uw gezin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zouden hebben. Uit niets blijkt dat deze inbraak meer betreft dan een louter interpersoonlijk (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) feit dat enig verband zouden hebben met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Nergens uit uw verklaringen of voorgelegde stukken blijkt dat jullie hierbij om een welbepaalde reden geviseerd werden. U weet niet wie de daders waren (CGVS, p. 19). U vermoedt dat het colectivo's zouden kunnen zijn maar dat is een veronderstelling van u (CGVS, p. 19). Dergelijke diefstallen en inbraken niet zwaarwichtig genoeg om weerhouden te worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch als ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst dient verwezen te worden naar de vaststellingen verder in deze beslissing.

Aan uw verklaringen over het feit dat uw echtgenote in september 2019 door een onbekend voertuig achtervolgd werd, kan geen geloof gehecht worden aangezien u over deze feiten bij de DVZ met geen woord hebt gerept. Dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals u aangeeft (CGVS, p. 2-3 en 22) kort de hoofdlijnen dient weer te geven, ontkent het CGVS niet. Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt evenwel dat deze achtervolging uw concrete vluchtaanleiding betrof. Hierdoor besliste u immers om vanuit Chili naar Venezuela terug te keren, om vandaaruit samen met uw gezin te vluchten, om nadien naar België te komen en dan een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 5 en 21-22). Voor deze achtervolging had u niet de intentie om ergens asiel aan te vragen (CGVS, p. 22). Bovendien blijkt uit het verslag bij de DVZ dat uw verklaringen bij de DVZ allerm minst summier waren en u er de kans kreeg om uitvoerig uw relaas te vertellen. Ook al dient u kort en zonder details uw motieven voor de DVZ kenbaar te maken, er wordt u bij de DVZ gevraagd om alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst weer te geven (CGVS-vragenlijst ingevuld bij DVZ, vraag 3.5). Uw onderhoud op de DVZ werd afgesloten met de vraag of u naast de door u aangehaalde problemen nog problemen had met uw autoriteiten/medeburgers/problemen van algemene aard. Ook hier repte u met geen woord over de achtervolging. Zelf indien er geloof gehecht zou worden aan deze achtervolging, quod non, maakt u allerm minst aannemelijk dat u of uw gezin door deze feiten een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zouden hebben. Zo weet u niet wie uw echtgenote achtervolgde of om welke reden ze werd achtervolgd (CGVS, p. 20-21). Verder heeft uw echtgenote na deze feiten ook nooit nog iets vernomen van deze achtervolgers (CGVS, p. 21).

Dat u door uw werkgever onder druk werd gezet om tweemaal klacht in te dienen om uw naam van de 'lista tascon' te verwijderen, is onvoldoende zwaarwichtig om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Bovendien kon u na het indienen van deze klachten uw werk behouden (CGVS, p. 7-9 en 22).

Waar u voor de DVZ opwierp dat er colectivo's in de school van uw kinderen werkzaam waren en dat deze colectivo's kinderen ontvoeren, moet opgemerkt worden dat u dit niet spontaan voor het CGVS aanhaalde toen u gevraagd werd om de redenen voor uw verzoek om internationale bescherming weer te geven (CGVS, p. 9-13 en 22-23). Bovendien kenden u en uw gezin nooit incidenten met colectivo's in de schoolomgeving (CGVS, p. 23-24). Dergelijke algemene stelling volstaat aldus niet om in uw hoofde te gewagen van een nood aan internationale bescherming.

Wat betreft uw deelnames van 2000 tot 2016 aan een 25-tal protesten wijst het CGVS op het volgende. Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**,

van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> , **Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020** beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/_algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf , p. 37-40 en p. 59-60) en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Uw politieke activiteiten in Venezuela bleven eerder beperkt. Meer bepaald gaf u aan nooit lid te zijn geweest van een partij (CGVS, p. 6-7). U nam van 2000 tot 2016 wel deel aan zo'n 25 protesten die gericht waren tegen het Venezolaanse regime. Na 2016 nam u niet meer deel aan een betoging. Bovendien was u bij de 25 betogingen louter een deelnemer zonder enige bepaalde rol op te nemen (CGVS, p. 6-7 en 23). Deze activiteiten zijn onvoldoende om te besluiten dat u anno 2022 een leidinggevend figuur of een vooraanstaand criticaster van het Venezolaans regime bent.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. Nergens uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u problemen heeft gekend ten gevolge van uw deelnames aan protesten tegen het regime. U geeft ook aan dat uw politieke activiteiten geen reden zijn waarom u een verzoek om internationale bescherming indient (CGVS, p. 23).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u niet aannemelijk gemaakt hebt een profiel te hebben waarmee u onder de aandacht van de Venezolaanse autoriteiten kwam.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw politieke activiteiten in Venezuela.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch,

sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U bent een gezonde man en hebt een diploma boekhouding (CGVS, p. 5). Van 2000 tot 2009 werkte u een fabriek die auto-onderdelen verkocht. Van 2009 tot 2011 werkte u in een soortgelijk bedrijf. Van 2011 tot april à mei 2013 werkte u als zelfstandig taxichauffeur. Van februari 2014 tot juni 2018 werkte u als loon-analist bij de universiteit van het ministerie van defensie (CGVS, p. 5-6). U woonde in Venezuela met uw echtgenote en uw kinderen samen op een appartement dat u huurde (CGVS, p. 3-4). U geeft aan telefonisch contact te onderhouden met uw moeder en uw broer (CGVS, p. 4). Er mag aldus worden aangenomen dat u over een voldoende sociaal netwerk beschikt om u eventueel te helpen bij terugkeer. Uw reiskosten en die van uw gezin bedroegen 3.500 dollar. U kon dit zelf bekostigen door een wagen te verkopen (CGVS, p. 5).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Táchira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Táchira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld

tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit en herkomst, de identiteit van uw kinderen, uw huwelijk en school- en werktraject staan niet ter discussie. De drie klachten die u en uw echtgenote bij de CICPC indienden en de klachten die u bij de CNE en bij het openbaar ministerie indiende om uw naam van de lista tascon te verwijderen, wijzigen bovenstaande conclusies niet dat hieruit geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade blijkt. De na uw persoonlijk onderhoud overgemaakte correcties/verduidelijkingen zijn niet van die aard om voorgaande vaststellingen te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- "- de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet ;*
- artikel 1A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 (hierna: Conventie van Genève) ;*
- artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen dd. 31/01/1967 ;*
- schending van artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;*
- schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - de schending van de materiële motiveringsverplichting ;*
- schending van de motiveringsplicht;*
- het zorgvuldigheidsverplichting ;*
- het proportionaliteitsbeginsel ;*
- het redelijkheidsbeginsel."*

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4

van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekende partij evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“De feiten die plaatsvonden voor uw eerste vertrek uit Venezuela (i.e. de twee overvallen in februari 2013 en januari 2016 en de afpersing die plaatsvond van december 2017 tot juni 2018 (CGVS, p. 9-12)) kunnen bezwaarlijk aanleiding aangeven tot het toekennen van internationale bescherming aangezien u zelf aangeeft dat deze niet de redenen betroffen om in het buitenland een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Tot de achtervolging van uw echtgenote had u niet de intentie om ergens asiel te vragen (CGVS, p. 21-22). Bovendien keerde u – nadat u Venezuela op 29 juni 2018 een eerste keer had verlaten – terug naar Venezuela in november 2019, dit louter om uw paspoort te verlengen om alzo de doorsteek te kunnen maken naar België (CGVS, p. 4-5, 7-8 en 21).

Wat betreft de twee overvallen die plaatsvonden in februari 2013 en januari 2016 moet trouwens opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat deze overvallen meer betreffen dan louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) feiten die enig verband zouden hebben met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Gevraagd of er een bepaalde reden is waarom jullie toen het slachtoffer werden, kan u geen reden noemen (CGVS p. 15 en p. 16). Noch toont u aan dat u hierdoor in de toekomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou hebben. Jullie kenden de belagers/overvallers van 2013 en 2016 niet en vernamen na deze confrontaties niets meer van jullie respectievelijke belagers (CGVS p. 14-17). Dat u na de feiten uit 2013 en 2016 tweemaal smeergeld diende te betalen aan de Venezolaanse politiediensten is onvoldoende zwaarwichtig om te gewagen van een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade (CGVS, p. 10-11).

Dat ook de afpersing die plaatsvond van december 2017 tot juni 2018 geen aanleiding geeft tot internationale bescherming blijkt eens te meer uit het feit dat noch u, noch uw echtgenote na juni 2018 ooit nog iets vernomen hebben van deze colectivo's, ook niet wanneer u in november 2019 naar Venezuela terugkeerde (CGVS, p. 19, 21). Daarnaast kon uw echtgenote zonder problemen op een andere plek in Caracas verblijven en haar job blijven uitvoeren (CGVS, p. 20, p. 25). Verder dient aangestipt te worden dat u uw afpersers nooit ergens anders bent tegengekomen dan vlakbij aan het appartement waar u en uw gezin destijds verbleven (CGVS, p. 4 en 19). Waar u aangeeft dat de aanval op uw broer mogelijks verbonden is aan het feit dat u afgeperst werd, dient opgemerkt te worden dat u dit niet zeker weet en dat u dit louter als een mogelijkheid beschouwt (CGVS, p. 7 en 23). De aanval op uw broer volstaat trouwens evenmin om in uw hoofde te gewagen van een nood aan internationale bescherming. Uw broer vermoedt dat de aanval van oktober 2017 te wijten is aan zijn toenmalige activiteiten bij de partij Primero Justicia. Concrete elementen om dit te ondersteunen brengt u niet aan. Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw broer zijn activiteiten staakte en ondertussen nog steeds in Venezuela woont (CGVS, p. 3 en p. 7).

Dat u verder aanhaalt dat er op 31 december 2018 of 1 januari 2019 een inbraak plaatsvond in uw appartement (waar op dat moment niemand meer resideerde), betekent evenmin dat u en uw gezin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zouden hebben. Uit niets blijkt dat deze inbraak meer betreft dan een louter interpersoonlijk (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) feit dat enig verband zouden hebben met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Nergens uit uw verklaringen of voorgelegde stukken blijkt dat jullie hierbij om een welbepaalde reden gevisieerd werden. U weet niet wie de daders waren (CGVS, p. 19). U vermoedt dat het colectivo's zouden kunnen zijn maar dat is een veronderstelling van u (CGVS, p. 19). Dergelijke diefstallen en inbraken niet zwaarwichtig genoeg om weerhouden te worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch als ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst dient verwezen te worden naar de vaststellingen verder in deze beslissing.

Aan uw verklaringen over het feit dat uw echtgenote in september 2019 door een onbekend voertuig achtervolgd werd, kan geen geloof gehecht worden aangezien u over deze feiten bij de DVZ met geen woord hebt gerept. Dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals u aangeeft (CGVS, p. 2-3 en 22) kort de hoofdlijnen dient weer te geven, ontkent het CGVS niet. Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt evenwel dat deze achtervolging uw concrete vluchtaanleiding betrof. Hierdoor besliste u immers om vanuit Chili naar Venezuela terug te keren, om vandaaruit samen met uw gezin te vluchten, om nadien naar

België te komen en dan een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 5 en 21-22). Voor deze achtervolging had u niet de intentie om ergens asiel aan te vragen (CGVS, p. 22). Bovendien blijkt uit het verslag bij de DVZ dat uw verklaringen bij de DVZ allerm minst summier waren en u er de kans kreeg om uitvoerig uw relaas te vertellen. Ook al dient u kort en zonder details uw motieven voor de DVZ kenbaar te maken, er wordt u bij de DVZ gevraagd om alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst weer te geven (CGVS-vragenlijst ingevuld bij DVZ, vraag 3.5). Uw onderhoud op de DVZ werd afgesloten met de vraag of u naast de door u aangehaalde problemen nog problemen had met uw autoriteiten/medeburgers/problemen van algemene aard. Ook hier repte u met geen woord over de achtervolging. Zelf indien er geloof gehecht zou worden aan deze achtervolging, quod non, maakt u allerm minst aannemelijk dat u of uw gezin door deze feiten een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zouden hebben. Zo weet u niet wie uw echtgenote achtervolgde of om welke reden ze werd achtervolgd (CGVS, p. 20-21). Verder heeft uw echtgenote na deze feiten ook nooit nog iets vernomen van deze achtervolgers (CGVS, p. 21).

Dat u door uw werkgever onder druk werd gezet om tweemaal klacht in te dienen om uw naam van de 'lista tascon' te verwijderen, is onvoldoende zwaarwichtig om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Bovendien kon u na het indienen van deze klachten uw werk behouden (CGVS, p. 7-9 en 22).

Waar u voor de DVZ opwierp dat er colectivo's in de school van uw kinderen werkzaam waren en dat deze colectivo's kinderen ontvoeren, moet opgemerkt worden dat u dit niet spontaan voor het CGVS aanhaalde toen u gevraagd werd om de redenen voor uw verzoek om internationale bescherming weer te geven (CGVS, p. 9-13 en 22-23). Bovendien kenden u en uw gezin nooit incidenten met colectivo's in de schoolomgeving (CGVS, p. 23-24). Dergelijke algemene stelling volstaat aldus niet om in uw hoofde te gewagen van een nood aan internationale bescherming.

Wat betreft uw deelnames van 2000 tot 2016 aan een 25-tal protesten wijst het CGVS op het volgende. Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org>, **Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020** beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/_algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf, p. 37-40 en p. 59-60) en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Uw politieke activiteiten in Venezuela bleven eerder beperkt. Meer bepaald gaf u aan nooit lid te zijn geweest van een partij (CGVS, p. 6-7). U nam van 2000 tot 2016 wel deel aan zo'n 25 protesten die gericht waren tegen het Venezolaanse regime. Na 2016 nam u niet meer deel aan een betoging. Bovendien was u bij de 25 betogingen louter een deelnemer zonder enige bepaalde rol op te nemen (CGVS, p. 6-7 en 23). Deze activiteiten zijn onvoldoende om te besluiten dat u anno 2022 een leidinggevend figuur of een vooraanstaand criticaster van het Venezolaans regime bent.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. Nergens uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u problemen heeft gekend ten gevolge van uw deelnames aan protesten tegen het regime. U geeft ook aan dat uw politieke activiteiten geen reden zijn waarom u een verzoek om internationale bescherming indient (CGVS, p. 23).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u niet aannemelijk gemaakt hebt een profiel te hebben waarmee u onder de aandacht van de Venezolaanse autoriteiten kwam.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw politieke activiteiten in Venezuela.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N.*

v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U bent een gezonde man en hebt een diploma boekhouding (CGVS, p. 5). Van 2000 tot 2009 werkte u een fabriek die auto-onderdelen verkocht. Van 2009 tot 2011 werkte u in een soortgelijk bedrijf. Van 2011 tot april à mei 2013 werkte u als zelfstandig taxichauffeur. Van februari 2014 tot juni 2018 werkte u als loon-analist bij de universiteit van het ministerie van defensie (CGVS, p. 5-6). U woonde in Venezuela met uw echtgenote en uw kinderen samen op een appartement dat u huurde (CGVS, p. 3-4). U geeft aan telefonisch contact te onderhouden met uw moeder en uw broer (CGVS, p. 4). Er mag aldus worden aangenomen dat u over een voldoende sociaal netwerk beschikt om u eventueel te helpen bij terugkeer. Uw reiskosten en die van uw gezin bedroegen 3.500 dollar. U kon dit zelf bekostigen door een wagen te verkopen (CGVS, p. 5).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Táchira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Táchira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit en herkomst, de identiteit van uw kinderen, uw huwelijk en school- en werktraject staan niet ter discussie. De drie klachten die u en uw echtgenote bij de CICPC indienden en de klachten die u bij de CNE en bij het openbaar ministerie indiende om uw naam van de lista tascon te verwijderen, wijzigen bovenstaande conclusies niet dat hieruit geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade blijkt. De na uw persoonlijk onderhoud overgemaakte correcties/verduidelijkingen zijn niet van die aard om voorgaande vaststellingen te wijzigen."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker merkt met betrekking tot de overvallen van 2013 en 2016 op dat hij naar Venezuela moest terugkeren omdat zijn paspoort onmogelijk vanuit Chili kon worden verlengd en omdat hij geen toestemming had gegeven om zijn minderjarige kinderen naar het buitenland te laten reizen en hij in persoon moest toestemmen. Verzoeker wijst hier op het gegeven dat zijn gezin in gevaar was en zonder hem Venezuela niet legaal kon verlaten. Bovendien was de periode van terugkeer erg kort en hield verzoeker zich zo veel als mogelijk verscholen in de woning.

Betreffende deze overvallen in 2013 en 2016 werd terecht geoordeeld dat zij niet de aanleiding vormden van verzoekers vertrek om in het buitenland een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker gaf dit overigens zelf ook aan. Tot de beweerde achtervolging van verzoekers echtgenote had hij immers zelf niet de intentie gehad om ergens asiel aan te vragen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21, 22). Hieruit kan dan ook geen actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid, aangezien verzoeker Venezuela pas verliet op 1 december 2019 teneinde in Europa een verzoek om internationale bescherming in te gaan dienen. Verzoeker brengt ook geen enkel element bij waaruit blijkt dat zijn vrees ingevolge deze feiten en het risico dat hij hierdoor zou lopen thans nog actueel zou zijn. Overigens blijkt uit niets dat deze overvallen meer zijn dan interpersoonlijke en strafrechtelijke feiten die op enigerlei wijze verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Ook in het verzoekschrift blijft verzoeker in gebreke enige band met het Vluchtelingenverdrag aan te tonen. Het louter stellen dat hij niet met zekerheid weet waarom hij gevisieerd werd door criminelen en waarom hij smeergeld diende te betalen aan de politie en het volgens hem niet kan worden uitgesloten dat hij smeergeld diende te betalen aan de politie verband kan houden met de criteria uit het Vluchtelingenverdrag, kan dan ook niet volstaan. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. De stelling dat hij moest terugkeren omdat zijn paspoort onmogelijk vanuit Chili kon worden verlengd en omdat hij geen toestemming had gegeven om zijn minderjarige kinderen naar het buitenland te laten reizen en hij in persoon moest toestemmen, kan hiertoe geen aanwijzing vormen. Waar verzoeker erop wijst dat zijn gezin in gevaar was, de periode van terugkeer erg kort was en verzoeker zich zoveel als mogelijk verscholen had in de woning kan hij ook niet overtuigen. Verzoeker kende de belagers immers niet en zij hoorden hier later ook niets meer van.

Waar verzoeker aangeeft dat het feit dat hij niets meer hoorde van de colectivos te verklaren is doordat hij het land verliet en de overige familieleden naar de woning van de zus verhuisden, kan hij niet overtuigen. Indien deze afpersers verzoeker en zijn gezin daadwerkelijk viseerden kon worden aangenomen dat zij verzoekers echtgenote op het spoor zouden zijn gekomen, gezien zij in Caracas is blijven wonen, ditmaal bij haar zus en is blijven werken tot de laatste dag tot haar vertrek (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, 13 20, 25). Verzoeker noch zijn gezin hebben hier sinds de feiten die plaatsvonden tussen december 2017 en juni 2018 niets meer van vernomen. Ook hier brengt verzoeker geen enkel element naar voor waaruit het actueel karakter van zijn vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade ingevolge deze feiten zou kunnen blijken. De argumentatie dat de colectivos waarschijnlijk niet wisten dat verzoeker terug was, hij er slechts een korte periode verbleef, zo goed als ondergedoken leefde en niet terugkeerde naar de gezinswoning, kan hieraan geen afbreuk doen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift te kennen geeft dat niet kan worden uitgesloten dat de aanval op zijn broer en de achtervolging op zijn echtgenote gelinkt kan zijn aan de afpersing en aldus het werk van de bende betreft, herhaalt hij slechts zijn verklaringen en vermoedens op dat vlak zonder enig concreet element aan te reiken. Bovendien woont verzoekers broer nog steeds in Venezuela en staakte deze naar eigen zeggen inmiddels zijn politieke activiteiten (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.7). De door verzoeker ter terechtzitting per aanvullende nota neergelegde foto's van de verwondingen van zijn broer ingevolge de moordpoging, wijzigt hieraan niets.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift weliswaar naar de gewezen politieke activiteiten van zijn broer en de moordpoging op zijn broer, doch toont hiermee persoonlijk in zijn hoofde geen actuele vluchtelingrechtelijke vrees of reëel risico op ernstige schade in de zin de van definitie van subsidiaire bescherming aan.

Ook met betrekking tot de door verzoeker vermelde inbraak in zijn appartement werd terecht geoordeeld dat dit feiten zijn van interpersoonlijke en strafrechtelijke aard en derhalve niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker toont niet concreet aan dat dit wel het geval zou zijn. Deze problemen werden bovendien terecht ook als onvoldoende zwaarwichtig omschreven om als ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet te worden beschouwd. Verzoeker herhaalt opnieuw zijn vermoeden dat het incident gelinkt kan zijn met de afpersing, doch brengt geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat dit werkelijk met elkaar verband zou kunnen houden. Verzoeker hekelt wel dat het incident als onvoldoende zwaarwichtig wordt beschouwd, maar brengt geen enkel concreet element naar voor waaruit zou kunnen afgeleid worden dat het hier over ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet gaat, noch dat hij ingevolge deze feiten bij terugkeer de gevolgen ervan dient te ondergaan.

De Raad ziet in navolging van de commissaris-generaal ook niet in op welke wijze de beweerdelijke achtervolging in september 2019 door een onbekend voertuig op een gegronde vrees voor vervolging kan duiden of een reëel risico op ernstige schade te meer verzoeker hiervan geen enkele melding maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken en hij dit gegeven tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog aanmerkte als de concrete vluchtaanleiding.

Waar verzoeker wenst te verduidelijken dat de interviewer, nadat hij zijn verklaringen tamelijk gedetailleerd aanvatte, hem onderbrak en hem erop wees dat hij moest afronden en hals over kop zijn verklaringen beëindigde, waardoor hij geen verklaringen meer deed omtrent de achtervolging, overtuigt hij niet. Er kan niet worden ingezien om welke reden verzoeker een dergelijk essentieel element niet heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de procedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn relaas zou vermelden. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn verzoek om internationale bescherming steunt niet bij aanvang van de procedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Uit de vragenlijst blijkt overigens niet dat verzoeker erop gewezen werd dat hij moest afronden en dat hij hals over kop zijn verklaringen beëindigde (Vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Integendeel, verzoeker werd ruimschoots in de gelegenheid gesteld een spontaan relaas te geven van de zaken die hem zijn overkomen en die hebben geleid tot de vlucht uit zijn land. Overigens werd hem nadat hij de concrete feiten uit de doeken had gedaan nog gevraagd of hij naast de reeds uiteengezette problemen nog problemen heeft gekend met de autoriteiten, medeburgers en en/of problemen van algemene aard heeft gekend, waarop hij telkenmale ontkennend antwoordde (Vragenlijst DVZ, vraag 3.7). Zelfs wanneer tot slot gevraagd werd of hij nog iets had toe te voegen, antwoordde verzoeker ontkennend (Vragenlijst, vraag 3.8). Ook bevestigde verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken alle essentiële elementen heeft weergegeven waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Aangezien verzoeker tijdens ditzelfde onderhoud verder stelt dat de achtervolging de reden was waarom hij naar Venezuela terugkeerde om vandaaruit samen met zijn gezin te vluchten om nadien naar België terug te komen en hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22), kon redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker hiervan eerder melding zou maken indien dit feit op enige waarheid zou berusten.

Met het louter verwijzen naar de colectivos, de afpersing de vlucht naar het buitenland, de verhuis van zijn vrouw en kinderen, de inbraak, de aanval op zijn broer, de aanwezigheid van de colectivos in de school en de achtervolging van zijn vrouw en de stelling dat deze feiten mogelijks gelinkt kunnen zijn, plaatst hij deze vaststellingen niet in een ander daglicht. Verzoekers echtgenote weet niet wie haar achtervolgde, noch om welke reden zij achtervolgd werd en heeft niets meer van haar achtervolgers

vernomen. Verzoeker brengt geen enkel concreet element bij waaruit blijkt dat hij hierdoor nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker wijst er ook op dat zijn handtekening op een lijst stond tegen het regime, dat zijn broer politiek actief was en dat hij deelnam aan zeer veel manifestaties en stelt dat de rol van zijn politiek actieve broer en het feit dat zijn handtekening op deze lijst stond niet bij de beoordeling werd betrokken.

De Raad stelt vast de bestreden beslissing derhalve het volgende vermeldt:

“Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw broer zijn activiteiten staakte en ondertussen nog steeds in Venezuela woont (CGVS, p. 3 en p. 7).”

Het is aan verzoeker om een persoonlijke vrees voor vervolging en/of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Verzoeker brengt geen enkel concreet element naar voor waaruit blijkt dat hij problemen kende omwille van de voormalige politieke activiteiten van zijn broer. Dit blijkt ook niet uit de verklaring van *“Voluntad Popular”* met eensluitend verklaarde vertaling die hij per aanvullende nota bijbrengt en waarin bevestigd wordt dat verzoekers broer een actief lid is van de partij, hetgeen overigens moeilijk in overeenstemming is met verzoekers verklaring dat zijn broer gestopt is met zijn politieke activiteiten en niet langer actief militant is bij de partij (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Hoe dan ook zegt dit niets over verzoeker persoonlijk, noch over verzoekers eigen problemen en de problemen waarmee hij in de toekomst geconfronteerd zou kunnen worden.

Ook werd met betrekking tot het feit dat zijn handtekening op een lijst stond tegen het regime in de bestreden beslissing als volgt geoordeeld:

“Dat u door uw werkgever onder druk werd gezet om tweemaal klacht in te dienen om uw naam van de ‘lista tascon’ te verwijderen, is onvoldoende zwaarwichtig om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Bovendien kon u na het indienen van deze klachten uw werk behouden (CGVS, p. 7-9 en 22).” Derhalve werd zijn handtekening op voormelde lijst wel degelijk betrokken in de beoordeling naar een persoonlijk gegronde vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade.

Verzoeker brengt geen enkel concreet element naar voor waaruit zou kunnen afgeleid worden dat het hier over een gegronde vrees voor vervolging zou gaan of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet uitmaakt, noch dat hij ingevolge deze feiten bij terugkeer de gevolgen ervan dient te ondergaan te meer hij na het indienen van de klachten zijn werk gewoon kon verderzetten.

Uit de objectieve landeninformatie, bijgebracht door beide partijen blijkt dat Venezuela in 2020 een politiek-institutionele crisis doormaakte waarbij het land twee presidenten kende, namelijk Nicolás Maduro en zelfverklaard interim-president Juan Guaidó die werd erkend door meer dan 50 landen, waaronder de Verenigde Staten. Ook had Venezuela twee parlementen, de Algemene Vergadering waar de oppositie een meerderheid bezat en de Grondwetgevende Vergadering die volledig bestond uit medestanders van president Maduro. De parlementsverkiezingen van december 2020 maakten een einde aan deze situatie. Het grootste deel van de oppositie boycotte de verkiezingen en de partij van Maduro won met een verpletterende meerderheid. In januari 2021 werd de Grondwetgevende Vergadering ontbonden en sindsdien fungeert de Algemene Vergadering als parlement waar de partij van Maduro de meerderheid heeft. De parlementsverkiezingen begin december 2020 versterkten de macht van president Nicolás Maduro over alle takken van de staat (COI Focus *“Venezuela Situatieschets”*, 30 mei 2022).

Uit het in de bestreden beslissing geciteerde EASO-rapport blijkt dat er in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, *“Venezuela Country Focus”*, augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslid die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni 2020 waarnaar wordt verwezen in het EASO-rapport, p. 38-39

'risico voor low-level demonstranten en opposanten', alsook p. 59-60; EASO "Venezuela Country Focus", augustus 2020, p. 52).

Verder volgt uit de landeninformatie dat er in Venezuela sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime van president Maduro die worden afgewisseld met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk wordt geprotesteerd tegen de daling van de levensstandaard. Uit de landeninformatie blijkt dat de protesten in de periodes van mei tot juli 2017 en die van de eerste helft van 2019 het hevigst waren, met tienduizenden demonstranten die op straat kwamen om tegen de regering Maduro te demonstreren. Deze demonstraties en betogingen worden hardhandig de kop ingedrukt door de Venezolaanse overheden, al dan niet met hulp van de colectivos. Daarbij wordt disproportioneel geweld gebruikt tegen de demonstranten en zelfs tegen toevallige omstaanders, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek (EASO, p. 32-33, 56-58; zie Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni 2020, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten' alsook p. 59-60). Dit wordt bevestigd in de per aanvullende nota door verwerende partij neergelegde recente informatie (COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime.

Veeleer blijkt dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden. De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald risicoprofiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico voor verzoeker moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging in zijn land van herkomst, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela, zoals deze blijken uit objectieve bronnen.

Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel dat verzoeker problemen heeft gekend ten gevolge van zijn deelnames aan protesten tegen het regime. Verzoeker gaf overigens zelf aan dat zijn politieke activiteiten geen reden zijn waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23). Aangezien een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming noodzakelijk is, blijkt echter nergens uit verzoekers verklaringen dat hij problemen heeft gekend ten gevolge van deelnames aan enkele protesten tegen het regime noch dat hij hierdoor in de toekomst problemen zal kennen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de huidige algemene politieke en veiligheidssituatie in Venezuela, blijken er geen concrete aanwijzingen dat verzoeker bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, dit is dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Gelet op het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, met inbegrip van de per aanvullende nota door verwerende partij neergelegde recente informatie (COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022), beaamt de Raad dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat evenwel voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld betreft en dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig.

Verder kadert dit politieel en crimineel geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Dit politieel en crimineel geweld moet veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Venezuela is louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoeker om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Daarnaast blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit de deelstaat Caracas, is evenwel niet afkomstig uit een van deze gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoekers verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de deelstaat Caracas, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF